

Beskatningen, vil ogsaa de, der skal svare Skatten, være i Stand til at fremskaffe paalidelige Vurderinger. Og jeg maa sige, at Ejendomsskylden i dens nuværende Form vender den tunge Ende nedad. Det kan ikke bestrides; selv om man kan være i Stand til at finde maaske i alle Kommuner visse Eksempler, hvor man kan godtgøre, at paa det Sted eller ved disse Ejendomme gælder dette ikke, saa gaar Hovedlinien dog ubestridt i den Retning, at denne Beskatning vender den tunge Ende nedad. Jeg vil i saa Henseende meget gerne minde om, at i den Kommission, som blev nedsat i 1910 angaaende de kommunale Skatter, blev man meget hurtigt klar over, at de Fradrag, som den Gang blev givet paa Vurderingerne til Ejendomsskylden, altsaa 2 000 Kr. for indtil 8 000 Kroners Ejendomsskyldværdi, og 1 000 Kr. for Værdier fra 8 000 Kr. til 12 000 Kr., slet ikke var tilstrækkelige; man var ganske klar over, at der skete en Uret mod de mindre Ejendomme gennem den Forskydning, som stadig væk foregik fra Hartkornet over til Ejendomsskylden; til at begynde med nægtede man fra alle Sider, at dette var Tilfældet, og sagde, at der trængtes ikke til Ændringer her, men efterhaanden som man fik Resultaterne stillet op, gik ogsaa denne høje Rigsdag med til at indføre betydelig større Fradrag. Det ærede Medlem Hr. Fibiger siger nu, at disse større Fradrag skal vi beholde, men vi skal absolut ikke gaa over til det nye Grundlag, at vi vurderer og beskatter Jorden for sig og Bygningerne for sig. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem af sig selv skulde vende tilbage til sit Partis Program og ogsaa virke paa Medlemmerne i Partiet i den Retning, thi jeg tror, at en Skyldreform, som hviler paa et saadan Grundlag, vil være ikke alene den retfærdigste, men ogsaa den bedste, vi kan faa, og med jo større Styrke den kommer fra Rigsdagen, des bedre vil den ogsaa virke.

Det ærede Medlem har udtalt, at han var bange for at gaa med til en Grundskyld. Det er denne Angst for, hvad der kan ske i Fremtiden, Angsten for, at Grundskylden skulde blive Udgangspunktet for en Beskatning, hvorved man faktisk inddrog Jordejernes Formuer, der præger det ærede Medlems Standpunkt. Jeg nærer ikke denne Angst. Jeg har den samme Betragtning, at dette vilde være en Uret, som man ikke kunde gaa med til, men jeg nærer ikke den Angst, at det vil gaa saaledes. Og jeg vil sige til det ærede Medlem, at Ejendomsskylden vil efter mit Skøn

egne sig langt fortræffeligere end Grundskylden til at fratage Ejerne af fast Ejendom deres herhenhørende Værdier. Thi Talen om Ejendomsskyldens Uretfærdighed vil man aldrig kunne standse, fordi den er en Virkelighed, og er det en Virkelighed, at den er uretfærdig, vil man ikke med usvækket Styrke kunne afvise et Krav om, at vi maa have en progressiv Ejendomsskyld. Jeg anser imidlertid en progressiv Ejendomsskyld for at være en Uret, et Misgreb, men det ærede Medlem skal faa at se, at en Bevægelse i den Retning bliver ikke let at standse, hvis man ikke vil gaa til en retfærdig Fordeling af Ejendomsskatterne. Jeg siger ikke dette, fordi jeg mener, at det ærede Medlem ikke vil en retfærdig Fordeling, men det ærede Medlem har hængt sig i en Angst, som jeg tror er fuldkommen ubegrundet, og jeg mener ikke, at man af Angst for, hvad der kan ske ud i Fremtiden, skal undlade at gaa med til det, der er ret og retfærdigt. Det, der er ret og retfærdigt, kan man altid gaa med til, det kan man altid staa paa, det kan man altid stole paa.

Det ærede Medlem ønsker, og det har hans Parti ogsaa i sit Program, en ny Jordbonitering. Det tror jeg ikke der er nogen Rimelighed for. Det er rigtigt nok, at havde man en god Jordbonitering, saa havde man et Støttepunkt mere for Vurderingerne, men det er ikke afgørende, og en ny Jordbonitering vil være ret bekostelig; og skulde den, som det ærede Medlem nævner, følges af en Matrikulering, vil det blive uhyre bekosteligt, men det skulde den vel ikke være. En ny Bonitering vil jo tage nogle Aar og være meget bekostelig, og den vil ikke være paalidelig i mere end 25—30 Aar. Det har vi i hvert Fald de sagkyndiges Udtalelse for i den Kommission, der var nedsat om Udstykningsloven. Og saa er det ærede Medlem selv klar over, at man skal have en Ejendomsskyld alligevel, og er det Tilfældet, er det dog alligevel for omstændeligt og for urimeligt, at man skulde gaa til en saadan Jordbonitering, som dog i Virkeligheden netop ikke vil blive af nogen varig Værdi.

Til det ærede Medlem Hr. Henningsen skal jeg ikke sige mange Ord. Det ærede Medlem udtalte, at han mente, at den billige Jord vilde give lettere Adgang til at oprette Ejendomme. Ja, det er rigtigt nok, som man tager det. Hvis Billiggørelsen af Jorden sker ved Beskatning, maa jeg sige, at jeg tror ikke meget paa den lettere Adgang til Jorden, thi Konsekvensen deraf vilde jo være den, at man